

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **A. T.**, zastoupeného Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem se sídlem Jana Zajíce 36, Praha 7, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2005, čj. OAM-246/VL-10-08-2005, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 62 Az 17/2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 7. 2005, č. j. 62 Az 17/2005 - 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozsudku byla zamítnuta žádost žalobce (dále též „stěžovatel“) o udělení azylu na území České republiky jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném do 12. 10. 2005 (nyní § 16 odst. 2 zákona o azylu – pozn. soudu). Žalovaný uvedl, že žalobce vstoupil na území České republiky dne 16. 8. 2003 na turistické vízum, po ukončení jeho platnosti zde pobýval nelegálně a dne 8. 1. 2005 mu bylo uděleno správní

vyhoštění na dobu pěti let za nelegální pobyt na území České republiky. Ačkoliv se žalobce do té doby měl možnost na území České republiky volně pohybovat, nevyužil možnosti požádat o azyl a žádost podal teprve po potrestání za porušení předpisů o pobytu cizinců na území České republiky. Skutečnosti, které žalobce uvedl v žádosti o udělení azylu, mu přitom byly známy již dříve a v podání žádosti o udělení azylu mu nebránily žádné objektivní okolnosti. Proto žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení azylu na území České republiky jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu ve znění účinném do 12. 10. 2005, podle něhož se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, pokud žadatel o udělení azylu podal žádost s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 7. 2005, č. j. 62 Az 17/2005 - 23, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí jako nedůvodná zamítnuta. Podle soudu žalovaný nepochybil, pokud žádost žalobce o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu ve znění účinném do 12. 10. 2005, neboť stěžovatel požádal o udělení azylu až poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění, ačkoliv mohl o udělení azylu požádat i dříve. Soud dále uvedl, že o udělení humanitárního azylu žalovaný rozhoduje v případě, že není dán důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, nikoliv v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné. O překážce vycestování podle § 91 zákona o azylu pak žalovaný rozhoduje jen v případech neudělení nebo odnětí azylu a nikoliv v situaci, kdy zamítá žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Včasnou a ve lhůtě doplněnou kasační stížnost stěžovatel podal z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť je přesvědčen o splnění podmínek pro udělení azylu. Stěžovatel uvedl, že má známost s občankou České republiky, s níž má dceru a výhledově – poté, co bude jeho družka rozvedena – plánují uzavřít sňatek. Není reálné, aby se svou novou rodinou odešel do Moldávie, neboť je tam špatná hospodářská situace a navíc je stěžovatel ohrožen z důvodu dluhu a také proto, že jeho družka je Romka a obává se rasové diskriminace. Proto má stěžovatel zájem žít v České republice životem řádného občana, uzavřít s družkou manželství a mít další potomky. Proto stěžovatel navrhuje, aby vlivem těchto okolností byl rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 7. 2005, č. j. 62 Az 17/2005 - 23, zrušen, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání a uvedl, že rozhodnutí žalovaného i soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. Podle žalovaného nejsou důvody stěžovatele v dané věci azylově relevantní. Pokud stěžovatel pečuje o své novorozené dítě, které je českým občanem, může využít k legalizaci pobytu na území České republiky možností daných zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvod odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod kasační stížnosti je vymezen v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Svým obsahem se stěžovatel v kasační stížnosti domáhá udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, když v kasační stížnosti uvedené důvody jsou podle stěžovatele důvody hodné zvláštního zřetele. Stěžovatel tvrdí, že mu měl být udělen azyl podle § 14 zákona o azylu, neboť na území České republiky založil rodinu, chce zde legálně žít a pracovat a do země původu se vrátit nemůže. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že – jak správně uvedl žalovaný i krajský soud – rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu vylučuje možnost posuzovat podmínky pro udělení azylu podle § 12 či § 14 zákona o azylu. Rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu znamená, že nastoupí některý v tomto ustanovení předpokládaný důvod, proč se žalovaný žádostí o udělení azylu nemůže vůbec meritorně zabývat. V souzené věci byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, neboť stěžovatel požádal o udělení azylu teprve v situaci, kdy mu hrozilo správní vyhoštění, ačkoliv mu nic nebránilo požádat o udělení azylu již dříve (nyní srov. § 16 odst. 2 zákona o azylu – pozn. soudu). Za této situace žalovaný rozhodl o zamítnutí žádosti žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodné v souladu se zákonem a nebylo již jeho povinností zkoumat naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 až § 14 zákona o azylu. Na této skutečnosti nemohou nic změnit ani obsáhlá tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti o tom, že na území České republiky založil rodinu a chce zde řádně žít a pracovat, jež svědčí spíše o tom, že stěžovatel měl pro legalizaci pobytu využít některého z institutů zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

